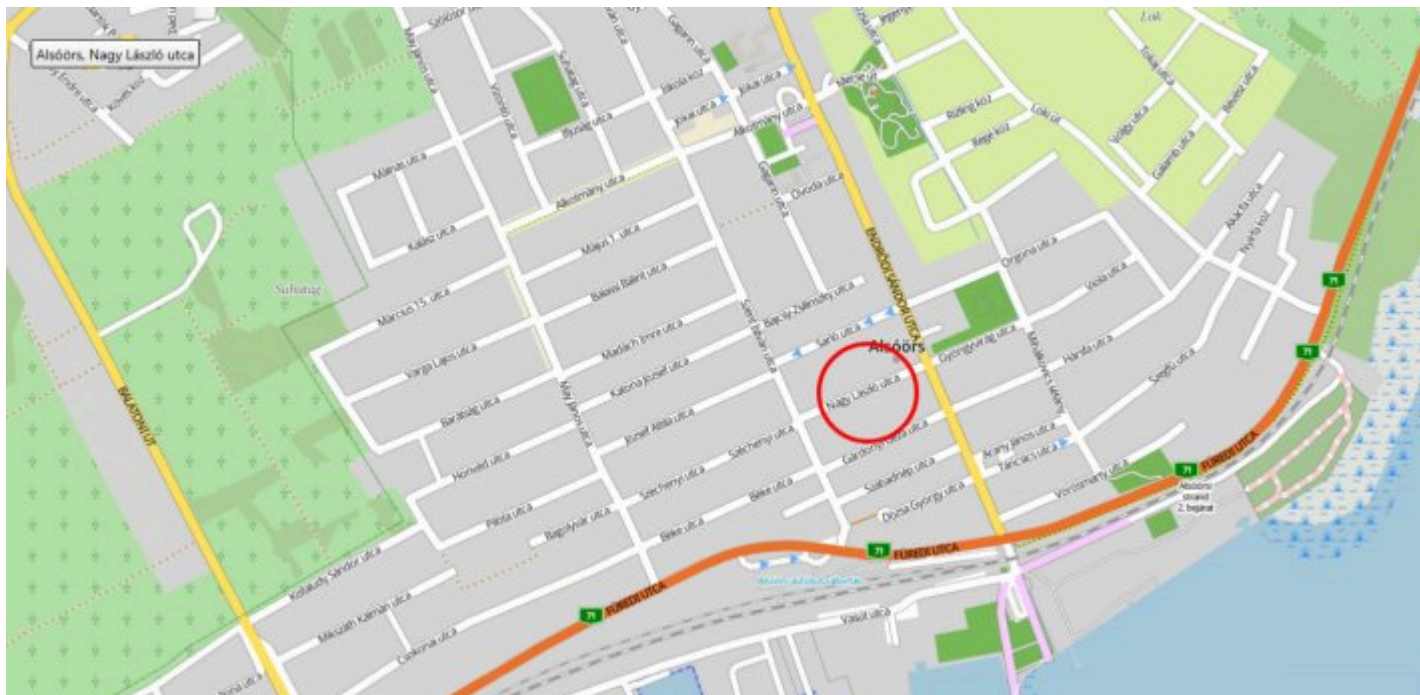

UTCAMESÉK 66. – NAGY LÁSZLÓ utca

UTCAMESÉK – NAGY LÁSZLÓ utca. Pontosan 100 esztendővel ezelőtt, 1925-ben új üstökös ragyogott fel a magyar irodalom egén.

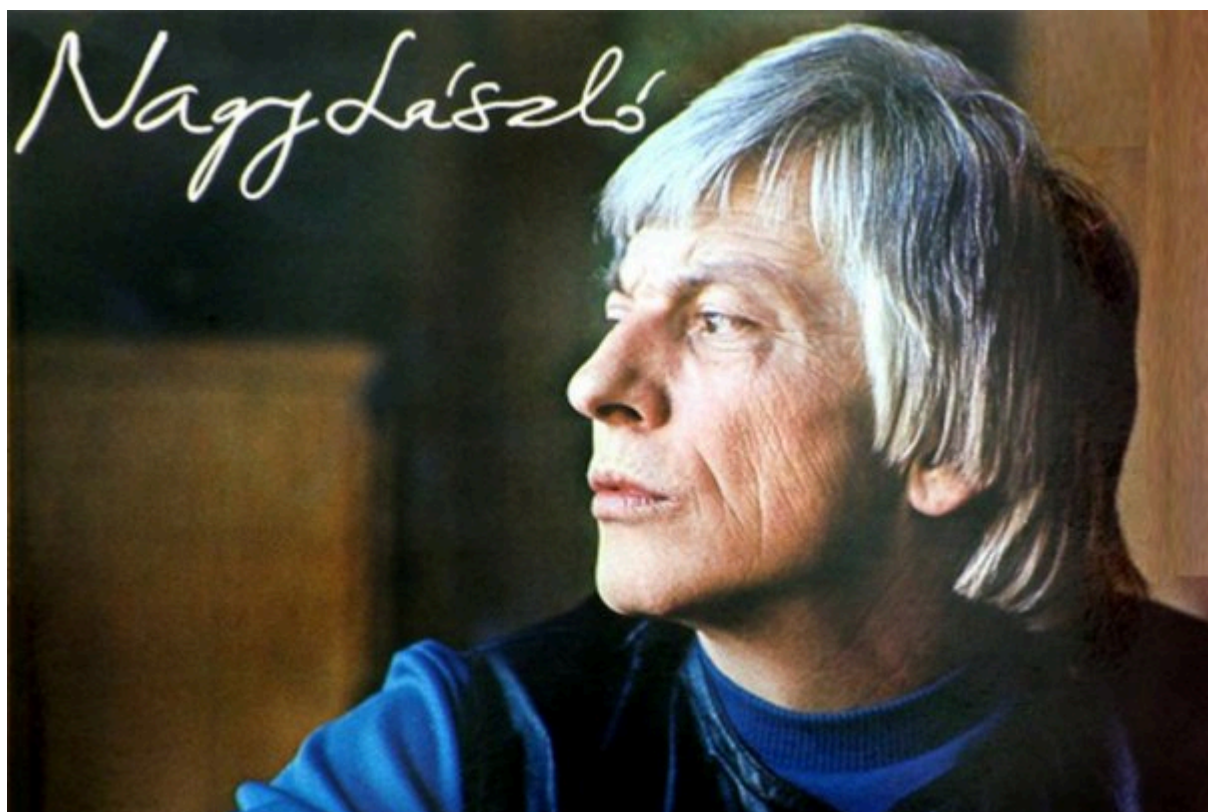
Költő volt, író, műfordító, képzőművész, grafikus. Istenáldotta tehetséggel áldotta mg a Sors, de nagy árat követelt érte: egészségét.

KÜZDELMES GYERMEKKOR

Nagy Béla és Vas Erzsébet négy gyermeke közül kettő, mai utcamesénk főszereplője, László és bátyja, akit Ágh István költő néven ismerünk, egyaránt a magyar irodalom kiemelkedő személyisége volt. Fényes bizonyság erre munkásságuk. A háromszoros József Attila-díjas Nagy László kiérdemelte hazánk legrangosabb kitüntetését, a Kossuth-díjat, a Radnóti- és Botev-díjat és számos más kitüntetését. Pedig nem kezdődtek jól a dolgok.

A költő Felsőiskázon, egy kis Veszprém vármegyei faluban született. Elemi iskolai tanulmányait is ott végezte. Tízéves korában csontvelőgyulladás támadta meg a lábát. Többször műtötték, idegek is sérültek. Ettől kezdve élete végéig csak járógéppel tudott járni.

TANULMÁNYOK

Betegsége miatt tanulmányait magánúton végezte Pápán, voltak olyan évek, amikor egy év alatt két évfolyam anyagát sajátította el kiváló eredménnyel. Érettségi után az Iparművészeti Főiskola grafikus szakára járt, majd a Képzőművészeti Egyetemen folytatott rajz tanulmányokat. 1948-ban újabb pályamódosítás következett, a Pázmány Péter Tudományegyetem magyar – szociológia – filozófia szakára járt, az oroszot pedig azért vette fel mellé, hogy Jeszenyint fordíthasson.

Mint elismert költő, fél év után elnyert egy ösztöndíjat Bulgáriában, ahová azért vágyott, hogy elsajátíthassa a nyelvet és fordíthasson. 1949 – 1951- ig élt ott, és a későbbiek során is gyakran látogatott az országba.

FŐSZEREPBEN AZ ÍROTT SZÓ

VERSEK – PRÓZA – NAPLÓ

1947-et írtunk akkor, amikor első versei megjelentek egy diákújságban, majd a Valóság, Sötér István Négy nemzedék című antológiája közölte írásait.

Volt a Kisdobos szerkesztője, főszerkesztője, az Élet és Irodalom képszerkesztője, fõmunkatársa.

1975-től naplót írt napi rendszerességgel, Krónikatöredékek címmel könyv született belőle.

És persze verseket, szebbnél szebbeket. Közülük a legismertebb szinte szállóige lett:

Létem, ha végleg lemerült/ ki imád tücsök – hegedűt?

Lángot ki lehel deres ágra? Ki feszül fel a szívárványra?

S ki viszi a fogában tartva/aT Szerelmet a túlsó partra?

(részlet)

50. születésnapja alkalmából portréfilm készült róla, beszélgetőtársa Kormos István volt.

MAGÁNÉLETE

1952-ben házasságot kötött Szécsi Margittal (1928 – 1990), aki szintén költő volt. Gyermekek, András 1953-ban született. Mindkettőjük munkásságában tükröződik ez a bensőséges kapcsolat, különösen egymáshoz írt verseik nagyon szépek.

1978. január 29-én aztán megszakadt az idill. Ezen a napon Nagy László influenzából lábadozva felesége szerzői estjén vett részt. Másnap reggel infarktuszban elhunyt. Budapesten, a Farkasréti temetőben nyugszanak. Közös sírjuk Szervatiusz Tibor alkotása.

